

[Carlsen-Skiødt.]

omtale det store Antal Ulykker, som forårsages ved Motorkøretøjer. Jeg har en Opgørelse over disse Ulykker for en Maaned, Januar 1930; i de stærkt trafikerede Sommermaaneder er Tallet betydeligt højere.

I Januar var der 752 Færdselsuheld, der blev gjort til Genstand for politimæssig Undersøgelse. En Del Uheld afgøres i Mindelighed og kommer ikke til Politiets Kundskab, saa Tallet er i Virkeligheden større. Af disse 752 Uheld var 387 i København, 94 paa Sjælland udenfor Hovedstaden, 79 paa de øvrige Øer og 192 i Jylland. Ved Uheldene dræbtes 20 Personer, medens 344 kom til Skade, deraf 153 alvorligt; 13 af de dræbte var Fodgængere og 4 Cyklister. Af de tilskadekomne var 109 Fodgængere og 128 Cyklister. Tallene er, som sagt, fra Januar Maaned, og disse Tal er stadig stigende.

Særlig alvorligt, synes jeg, bliver Forholdet, naar man erindrer, at omtrent Halvdelen af Tilfældene skyldes, at Chaufføren var paavirket af Spiritus. Hvorledes disse uhyggelige Tilstande kan ændres, skal jeg ikke udtale mig nærmere om i Dag, men jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister at foranledige, at der i alt Fald gribes kraftigt ind herimod fra Øvrighedens Side dér, hvor det er muligt.

I denne Forbindelse vil jeg pege paa, at Bødestraffe i Regelen ikke vil forbedre Forholdet, idet Forsikringsselskaberne i de allerfleste Tilfælde betaler Bøden. En Fragtelse af Kørekortet vilde derimod sikkert medvirke til, at den vilde og forcerede Kørsel blev sjældnere, og at berusede Motorførere kun undtagelsesvis saas. Hvordan der nu end skal gaas frem for at skabe taaleligere Tilstande, saa vil jeg dog mene — og det er den højtærede Justitsminister sikkert ogsaa enig med mig i —, at noget alvorligt maa der gøres.

Til Slut vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger om vor Retspleje eller rettere om den Form, hvorunder Retsforhandlinger oftest føres, jeg kan godt sige den moderne Form i vort moderne Samfund. Jeg tænker ikke paa ved denne Lejlighed at beskæftige mig med enkelte særlig graverende Tilfælde, skønt ogsaa dette kunde jeg godt være fristet til; mine Bemærkninger i Dag skal kun være af almindelig Karakter.

Siden Nævningeinstitutionen blev indført i vor Retspleje, er der gentagne Gange afsagt Kendelser, der i paafaldende Grad gaar paa tværs af den almindelige Retsbevidsthed. Trods Retsformandens indtrængende Belæring til Nævningerne og trods

Tiltaltes egen Tilstaaelse har Nævningerne ved deres Kendelse i mangfoldige Tilfælde erklæret den tiltalte for ikke skyldig.

Jeg skal blot nævne et Par Eksempler. Saaledes er der for nylig afsagt Frifindelskendelse i to Sager angaaende Fosterdrab ved Nævningetingene i København og Odense, skønt der i begge Tilfælde forelaa Tilstaaelse eller Bevis for Lovovertrædelse. Og der foreligger jo Eksempel paa, at en Nævningedomstol har erklæret Tiltalte for uskyldig i Barnemord, skønt Tilstaaelse forelaa. Disse Kendelser er afsagt paa Trods af Loven, der fastsætter Straf saavel for Fosterdrab som for Barnemord. For nogen Tid siden meddelte Aviserne, at en københavnsk Byretsdommer havde frikendt en Voldtægtsforbryder, skønt der ogsaa i dette Tilfælde forelaa Bevis.

Disse „Domsafsigelser“ — Domsafsigelser sagt med Anførselstegn — slider paa og truer med at ødelægge den sunde Retsopfatteise og Retsbevidsthed i vort Folk og kan i det lange Løb indvirke yderst uheldigt paa Samfundets Moral, som er noget af det bærende i et sundt Folkelegeme. Særlig staar dog de unges Retsbegreber i Fare for at blive forkvaklede; den Tro breder sig mere og mere blandt Folk, at naar blot en Forbryder kan faa sin Sag for en Nævningedomstol, kan han vente enten at blive erklæret uskyldig eller at blive indstillet til Benaadning.

Et særligt grelt Udslag heraf har man i de sidste Dage været Vidne til her i København. En Mandsperson var tiltalt for et særlig snævset Forhold overfor to 17-aarige unge Piger og var ved Landsretten idømt 18 Maaneders Forbedringshus; Straffens Art viser tilstrækkelig tydeligt Forbrydelsens Omfang og Karakter. Landsrettens Afgørelse indankedes imidlertid for Højesteret, der vel nedsatte de 18 Maaneder til 8, men ikke ændrede ved Straffens Art — Forbrydelsen var altsaa af en saadan Beskaffenhed, at den fortjente Forbedringshusstraf. Da den dømte, efter at Højesteretsdommen er faldet, kørte bort fra Retsbygningen, raabte efter Avisernes Beretninger den forsamlede Folkemængde, eller vel forhaabentlig kun en Del af Tilskuerne, et kraftigt Hurra for den Forbryder, der havde forsynet sig saadan mod Samfundets Love, at han maa 8 Maaneder i Forbedringshus.

En mere forvrænget Indstilling overfor, hvad der er Ret og Uret, kan vanskeligt tænkes. Man kan have Medlidenhed med en Forbryder, man kan beklage de Menne-